

Írta: Keresztényi László

BÚCSÚZTATÓ

Galambos László 1944. június 21-én született Vámosmikolán. Ott végezte el az általános iskolát, majd Vácott a gimnáziumot. Sikeres érettségi vizsga után felvételt nyert Szegedre a Tanárképző Főiskolára. Diplomáját 1967-ben szerezte meg, magyar-történelem-testnevelés szakon.

Már a főiskolás évei alatt több nyáron, majd 1967-től folyamatosan Szegeden a Londoni körüti nevelőotthonban gyermekfelügyelői munkát végzett. Ennek eredményeként már akkor életcéljának tekintette a legszerencsétlenebb sorsú, családjukat veszített gyermekekkel való foglalkozást, nevelésüket, a róluk való gondoskodást. Szakmai munkájának elismeréseként 1977. augusztus 1-től kinevezték a nevelőotthon igazgatójának. Testnevelés szakon végzett tanulmányai, illetve sportszeretetének köszönhetően a rábízott állami gondozott fiúkkal rövid időn belül bensőséges kapcsolat alakult ki. Személyes példamutatással – 15 éven keresztül aktív labdarúgó volt – többségüknél életelemmüké tudta tenni a rendszeres sportolást, az egészséges életmódot. A keze alatt sportoló gyermekek közül többen számottevő eredményeket értek el. Egyikük magyar serdülő válogatott lett, másikuk jelenleg is Magyarország gyalogló bajnoka. A nevelőotthoni munkában legnagyobb eredménye az volt, hogy kezdeményezésére „széleskorhatárúsították” az addigi korcsoportokhoz kötött nevelőotthonokat.

1989. szeptember 1-től nyerte el a Csongrád Megyei Gyermek- és Ifjúságvédő Intézet igazgatói állását. Közel 12 éves tevékenysége alatt a megyei gyermekvédelmi rendszer teljesen átalakult. Tevélegesen része volt a mamut nevelőotthonok megszüntetésében, az új, családias jellegű lakóotthonok kialakításában, a hivatásos nevelőszülői hálózat bővítésében. A gyermekvédelmi törvény elfogadásával a szakszolgálat átalakítását magas szinten oldotta meg.

Az intézményben folyó szakmai munka elismerését, szakmai kompetenciáját, elismertségét jelzi az is, hogy a sajtóban, rádióban, televízióban rendszeresen kérték véleményét, tanácsát a gyermekvédelmet érintő kérdésekben. Munkája elismeréseként

- miniszteri dicséretben „Kiváló Munkáért”
- kitüntetést, valamint „Kádár János” díjat kapott. A „Pro Caritate” díjat sajnos már nem vehette át.

Mit jelentettek neki a gyermekek? Életét és munkáját a hivatása határozta meg: empátiakészség, a segíteni akarás jellemezte, amelyre a nap 24 órájában mindig számíthattak a gondjaira bízott gyermekek. Számukra bármikor volt ideje, türelmesen és megértően hallgatta meg és orvosolta a problémáikat. 35 évi munkája során mindig a gyermekek érdekeit tekintette elsődleges szempontnak. A vele kapcsolatban álló több ezer gyermek és fiatal felnőtt életkörülményeinek jobbítására, a lehetőségeket maximálisan kihasználva intézkedett. Sokan visszajártak hozzá, hogy megosszák vele sikerüket, de gondjaikat is. Több ezer gyermek „Laci bácsija” volt. Nekünk kollégáinak mit jelentett az ő jelenléte? Nagyon nehéz egy olyan vezetőt, kollégát, barátot jellemezni, aki még szinte most is köztünk van, hiszen amit alkotott, amit véghez vitt életében mindig bennünk él majd, befolyásolja cselekedeteinket, gondolatainkat.

Sajnos el kell fogadnunk a megmásíthatatlant: Már nincsen közöttünk.

Mit kaptunk tőle, mit adott Ő nekünk?

Fáradhatatlan munkatempóját senki nem tudta utánozni, sem utolérni.

Igazságérzete sok nehéz pillanatban segítette. Főnöki keménysége mögött éreztük mindig segíteni akarását. Humorérzékével a legszürkébb hétköznapiakat is megélénkítette. Olyan légkört teremtett maga körül, amely energiát adott a körülötte lévőknek.

Munkásságát megőrizzük és továbbvisszük. Igyekszünk példaadó munkája nyomában járni, amit már nem volt ideje megtenni, folytatjuk helyette. Örökké emlékezni fogunk rá, mint EMBERRE, BARÁTRA, MUNKATÁRSRA.